

Sygn. akt III CZ 20/09

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marian Kocon (przewodniczący)

SSN Józef Frąckowiak

SSN Hubert Wrzeszcz (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa M.P.

przeciwko D.S.

o ochronę dóbr osobistych,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 7 maja 2009 r.,

zażalenia pozwanej na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 2 marca 2009 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 2 marca 2009 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną pozwanej jako niedopuszczalną ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia (art. 398⁶ § 2 w związku z art. 398² § 1 k.p.c.). W sprawie o ochronę dóbr osobistych skarga kasacyjna wniesiona od wyroku w części uwzględniającej roszczenie majątkowe jest – zdaniem Sądu – dopuszczalna, jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia jest wyższa niż 50 000 zł. Tymczasem pozwana zaskarżyła przytoczony wyrok w zakresie zasądzającym od niej na rzecz powódki zadośćuczynienie w wysokości 2000 zł.

W zażaleniu pełnomocnik pozwanej zarzucił, że zaskarżone postanowienie zostało wydane z naruszeniem art. 398² § 1 w związku z art. 398⁶ § 2 k.p.c., ponieważ dopuszczalność skargi kasacyjnej, ze względu na wniesienie jej w sprawie o ochronę dóbr osobistych, jest niezależna od wartości przedmiotu zaskarżenia. W konkluzji zażalenia wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Osoba, której dobra osobiste zostały zagrożone lub naruszone cudzym działaniem może dochodzić ochrony prawnej zarówno za pomocą roszczeń niemajątkowych, a więc roszczenia o zaniechanie działania zagrażającego dobru osobistemu, roszczenia o zaniechanie działania naruszającego dobro osobiste lub roszczenia o dopełnienie czynności potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia dobra osobistego, w szczególności złożenia stosownego oświadczenia (art. 24 § 1 k.c.), jak i roszczeń majątkowych w postaci żądania zasądzenia zadośćuczynienia pieniężnego (art. 445 § 1 i 2 k.c.) lub odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny (art. 448 k.c.). Wymienione roszczenia (majątkowe lub niemajątkowe) mogą być dochodzone w odrębnych sprawach według właściwości rzeczowej dla każdego z nich. Mogą też zostać zgłoszone w jednym pozwie, lecz wówczas roszczenia majątkowe nie tracą swojego charakteru i nie mogą być traktowane – wbrew stanowisku skarżącej – za dochodzenie prawa niemajątkowego (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca

1985 r., III CZP 27/85, OSNC 1985, nr 12, poz. 185). Z tego względu w razie kumulacji w pozwie o ochronę dóbr osobistych roszczeń majątkowych i niemajątkowych o majątkowym charakterze sprawy, w rozumieniu art. 398² § 1 k.p.c., decyduje charakter stanowiącego przedmiot zaskarżonego wyroku roszczenia. Sąd Apelacyjny trafnie zatem uznał, że o dopuszczalności skargi kasacyjnej pozwanej, ze względu na zaskarżenie wyroku w zakresie dotyczącym roszczenia majątkowego, decyduje wartość przedmiotu zaskarżenia.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).